

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

R ante E

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

nia, teste Plin. lib. 3. cap. 15, in ora litoris Adriatici, C. I. N. distans ab Ancone, olim tota lignis compacta & difflua, aquis diffusa, postibusq; ac lembis peragrata. Hæc quidam à Thesalis conditam perhibent. Alii post excisam Trojam, alii post confusas hominum linguas in Babylone, constructam fabulantur. Hæc quum à mari sunt foundationes, non mediocriter accipit partem cœni palustris. Silius libro 8: Lenta paludosa proficundant stagna Ravennæ. Hinc ortus est Cassiodorus Senator, qui multa eruditissimè scripsit. Est autem urbem vetustam, res ab Ostrogothis gestæ commemorant, qui ibi regiam profecerit. Livius autor est, ab Augusto mutis cinctam fuisse, quos Valentianus Imperator postea ampliavit, ejusq; Archiepiscopo duodecim civitatum episcopos subiecit, Arimipi, Casennæ, Fori Livii, Fori Corneli, Faventia, Brintii, Bononia, Mutinæ, Regii, Parmæ, & Placentia. Hodie cum aliis plebibus ejusdem tractus urbibus Venetis patet: à quibus tam egregiè est munita, tam splendide instaurata, ut cum amplissimis, munitissimisque urbibus jure possit conferri. Hæc fuit patria beati Apollinaris, primi ejus episcopi, & Vitalis, & Gervasii, & Protasii. Hinc ortus est Petrus ille Ravennas, illustris Fori Corneli episcopus, qui multa in Theologia diligenter scripsit.

Rauraci, [Ger. Die Bäder ob Basel wirtsch dem Rhein/ der Bäder in dem Oberrhein/ Schaffmat/ Hanwensten/ und Wasserfall gemeint wird/ getegen.] Gallia Belgica: populi non procul à Rheno, Tribocis, Helvetis & Sequanis finitimi: quorum caput fuit Rauracum: sive (ut apud Ptolemaum legitur) Augusta Rauracorum, cujus etiam hodie ruinae quædam ostendantur non procul à Basilea. Vide Althamerum in Tacitum.

Ræte, Reatis, [ante E.] Stephano, Civitas in Umbria, Italiae umbilicus, teste Plinio, libro 3. capite 12. ex qua Vespasianus originem duxit.

Ræti natus, [ante E.] Gentile. Varr. 2. de Re rust. cap. 6: Ego inquit; de aliis potissimum dicam, qui sum Reatinus, ubi optimi & maximi sunt.

Rædculi, sanum, Romæ erat extra portam Capenam, idcirco dictum: quia accedens ad urbem Annibal, ex eo loco redierit, visis quibusdam perterritus. Festus.

Regillus, Imperator Romanus fuit, miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis fastigium eversus. Nam quum fortè milites aliquot apud ipsum cœnarent, exortaq; esset questio unde Regilliani nomē deductum foret: quibusdam ad Regillum lacum: aliis aliò originem ejus referentibus: Grammatica; qui fortè aderat, desistere hoc nomen à rege exortus est: Rex, inquit, regis, regi, inde Regillianus. Qua voce, veluti omne quoddam excepta, suclamatum est protinus à militibus, est est id hominum genus, ad ea quæcunq; in mentem veniunt, præproperum) Merito itaq; rex eris, utpote cui divino quodam præfatio id nominis est impositum. Quid multa? quum postmodum in publicâ prodisset, ab universis Imperator est consalutatus.

Regillus, [ante E.] Lacus est in Algidæ sylvæ ingressu, ad quem Aulus Posthumius Dictator prosperè adversum Tarquinium Superbum patria ejectum, & Latinos bellum inferentes pugnavit. Vide Liv. 2. ab Urbe.

Regium, [ante E.] Oppidum Cisalpinæ Gallia, à Lepido ædificatum: unde & Regium Lepidum vocatur: Regium, propter pulchritudinem, & amœnitatem. Est & aliud Rhegium, in finibus agri Brutii, ubi olim Sicilia impetu maris ab Italia creditur esse divisula: Vulgò Reggio. Sed hoc in prima syllaba aspiratione recipit: quum dictum putetur à Rege Regium, quod est abruptum. Ab hoc Rhegini, teste Servio: ab illo, Regenses dicti sunt.

Regulus Atilius, vir Consularis, de quo ita scribit Plin. in libello de Viris illust. M. Atilius Regulus Consul, suis Salentinis triumphavit, primusq; Romanorum ducum in Africam classem trajecit: quassata duce Amilcare naveis longas tres & sexaginta accepit: oppida ducenta, & hominum ducenta milia cepit. Absente eo conjugi & liberis ob paupertatē sumptus publicè dati. Mox arte Xanthippi Lacedæmonii mercenarii ducis captus, & in carcerem missus est. Legatus deinde de permittendis captivis Romam missus: dato iurjurando, ut si non impetrasset, ita demum rediret: in Senatu conditionem diffusit: rejectisq; à se conjuge & liberis, Carthaginem regressus: ubi in arcam ligneam conjectus, clavis intorsum adactus, vigiliis ac dolore excruciatu est. De ejus morte sic Cicero in Pisonem: Marcus Regulus, quem Carthaginenses resectis palpebris vigilando necaverunt.

Remora, aut (ut alii malunt) Remotia, Locu in summo Aetio, ubi Remus de urbe condenda fuerat auspiciatus. Festus.

Remus, priore corr. [ante E.] Ger. Eto Bruder Romuli, von dem er auch in der bauung der Stadt Rom ist erschlagen worden.] Frater

Romuli primi Romanorū regis, qui quod nova urbis Romæ mœnia per ludibriū transiisset, à fratre est interfectus, ut placet Liv. lib. 1. ab Urbe cond. aut certe (ut Ovidius in vult. lib. 5. Fast.) à Celere quodā Tribuno. Post cujus mortem eborta pestilentia, cōsulto oraculo resposum est, placandos esse mœnes Remi: ob quā rem sella curulis cum sceptro & diademate, & cæteris regni insignibus semper juxta Romalium quidvis facientem ponebatur, ut mortuus etiam Remus pariter imperare videretur. Huc respicit Virg. i. Aeneid. quum ait: Remo cum fratre Quirinus iura dabant.

Retræces, cum plurali tantum numero, Aquæ nomē supra viâ Ardeatinâ, inter secundū & tertiu lapidem, qua irrigabatur horti infra viam Ardeatinam, & Asinariam usq; ad Latianam. Hæc festus, citans Catonem de Censura Pleii Nobilioris.

Rhæ, [ante H.] Vulgò Edul, Fluvius est Sarmatæ Europæ, supra Pontum & Bosporum Cimmericum, nō procul à Tanais fluvio, teste Ptolemao libro 5. alio nomine Volga, & à Tanais Edul nuncupatus, in cuius ripis nascitur nobilis illa radix, quam à nomine fluvii hujus rha Ponticū vocant Romani: Arabes rhabarbarum: Plinius rha comā: Celsus radicem Ponticam appellat. Vide Ruellium lib. 3. cap. 2.

Rhaba, [ante H.] Oppidum est ad sinum Ionium: quo deducitur gentile Rhabæus, Stephan.

Rhabathimoma, [ante H.] Tertia Palæstinae urbs, alio nomine Areopolis dicta, Steph.

Rhabbatamma, [ante H.] Arabiæ oppidum, apud Steph.

Rhabilius, [ante H.] Aratum rex qui Antigonom Macedonum regem interemit in vico cui à re ipsa Motho nomen inditum fuit, quod mortis locum Arabum lingua significat. Vide Stephonem in dictione MOTHO.

Rhadamantus, [ante H.] Ger. Ein Sohn Iovis wohnt Europa, ein strenger und strafender Richter in Lyca.] Iovis ex Europa filius, & Rex Lycia; qui quod severus fuerit iustitiae executor, fingitur à Poetis apud inferos nocentum explorare culpas: De quo Virg. lib. 6. Aen. Gnothus hæc Rhadamantus habet durissima regna, Castigatq; auditq; dolos, subingitq; fateri. Quæ quis apud superos furto lætatus inani, Diluunt inferam commissa piacula mortem.

Rhadata, [ante H.] Oppidum Syenitarum in Aethiopia, in quo felix aurea pro Deo colebatur. Autor Plinius libro 6. capite 29.

Rhæti, [ante H.] Stephano. Ger. Die Grauwälder.] Populi à Thule oriundi, qui à Gallis sedibus suis pulsi, loca unius Alpibus vicinia occuparunt, & à nomine Rhæti ducis sui Rhætiam nominarunt. Hinc Rhætica vitæ, & Rhæticum vinum, inter generosa Italiae vina non postremū locum obtinent. Nescitur autem hoc in Rhætia parte quæ ab Alpium radicibus Voronam, Comumq; pertingunt.

Rhætia, [ante H.] Stephano, Europæ regio est, quæ (ut lib. 2. Ptolemaus refert) ab Occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubii & Rhæni: ab ortu Lycum fluvium, qui in Danubium exit, & Rhætiam à Viadeltia dividit à Septentrione Danubium: à Meridie Alpibus terminatur supra Galliam Cisalpinam. Post Rhætiam, versus Orientem sequitur Viadeltia, cui Noricum adhaeret, Aeno tantum fluvio disjuncta. [Ger. Das Inngeß.] Dividitur hodie Rhætia in duas partes, superiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille Gallicus, qui ab Helvetiorum finibus initium sument, bonæ Gallia: Cisalpinæ partem ad Larium usq; lacum occupat. Huius tractus incolæ Vulgò Grisones appellantur. [Ger. Die Grauwälder oder Churwaider.] Inferior à Lico amne, qui hanc à superiore dividit, sumit principium, & usq; ad Aenum fluvium porrigitur, qui Rhætia & Norici terminus est. Hanc hodie incolunt Bojarii. [Ger. Das Beyerland.]

Rhætico, onis, Mons est in Rhætia, ut est autor Pomponius Mela, lib. 5.

Rhaga, gæ, sive Rhagæ, aram, [ante H.] Medix urbs à Nictore condita, & ab ipso quidem Europus: à Persis verò Asia appellata: Autor Strabo lib. 11.

Rhæmnēs, sive Rhamenses, equites Romani erant, vel una ex Romanis tribubus. Acron, Rhamoes, Luceres, Tatienses, Romanæ tribus erant, vel, ut vetius, equites. Varr. lib. 4. de lingua Lat. Ager Romanus primū divisus in partes tres: à qua tribus appellata, Tatiensium, Rhamnum, Lucerum nominata, ut ait Ennius. Tatienses à Tatio: Rhamenses à Romulo: Luceres (ut ait Junius) à Lucumone. Hæc ille.

Rhæmnēs, etis, pen. genitivi prod. [ante H.] Regis & regis nomen, qui Turni partes sequutus, noctu dormiens, à Niso est interemptus. Virg. lib. 8. Aeneid. simul ente superbum Rhamnetæ aggreditur, qui fortè tapeabus altis fixatus, toto proflabat pectore sonans.

Rhæmnūs, [ante H.] Genitivum facit Rhamnūti: sicut Amabius